

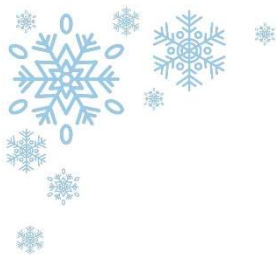
POPLETENÉ VÁNOCE

Cesta za zimním štěstím

ANDREA M. GUASTELLA

CZ

POPLETENÉ VÁNOCE

Andrea M. Guastella

Když se dvě neznámé rodiny stanou jednou

Z vděčnosti ji věnuji svým mentorkám Madamce a Zuzu. Bez vás by tento vánoční příběh nikdy nevznikl.

Děkujeme za skvělé nápady a za nekonečnou podporu!

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 1. elektronickou publikaci a 53. v edici SOLIS,
první elektronické CZ vydání.
Autor © Andrea M. Guastella
Překlad: Lucie Procházková
Korektura a redakce: Martina Gomolová,
Tomáš Rejc, Mon CouCou
Stylistika a konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis

ISBN: 978-80-53005-83-8 epub

ISBN: 978-80-53005-84-5 mobi

Ambasádorky románu:

Madamme.de.Ludrigova a Zuzu_knihomol

***Kysucký slovníček**

koniferka – borovička

kérovat' – řídit

mám z toho také stihy – jsem z toho úplně mimo

korhel' – někdo, kdo hodně pije

vymletý – přibrzděný

polesník – bramborová placka

hebedo – někdo obězí

ke'lo? – kolik to stojí

fest pekný – velmi pekný

kolík – hlupák

kudelár – peněženka

Vrabčiar – obyvatelé Krásna nad Kysucou

***Román Vianočný bozk, 2024 (autorka Kristína Ježovičová)**

***Cizí slova:**

benvenuti – vítejte

notte, bella – dobrou, krásko

buongiorno – dobré ráno

come sta? – jak se máte (vykání)?

come ti chiami? – jak se jmenuješ?

Attento! – dej pozor!

Stupide zanzare – hloupí komáři

Epifania – Italský církevní svátek Zjavenia Pána (6. ledna), hodné děti dostávají sladkosti, nebo hračky a ty, co neposlouchají, naopak od čarodějnice Befany dostanou černé uhlí a česnek.

Buonasera a tutti! – dobrý večer, všem!

grazie, amore – děkuji, drahý/láska

ti prego, andiamo – prosím, už pojd'me

mi dispiace – mrzí mě to

prego – prosím

panettone – tradiční italský koláč podobný vysoké bábovce, který nesmí chybět na vánočních stolech

„Ten, kdo hledá v lidech dobro, nakonec nalezne štěstí.“

Nerealista

Anotace

Popletené rezervace, dvě neznámé rodiny...Mohla by se vaše dovolená ještě víc pokazit? Slovenská rodina z Kysúc a italská famiglia se v předvánočním období neplánovaně budou muset navzájem seznámit se zvyky a s tradicemi cizí krajiny. Kolik drobností, nad kterými se už ani nepozastavíme, se jiným může zdát zvláštních, nebo dokonce směšných. Nebo i kouzelných? Začtete se do jednoho z nejromantičtějších vánočních příběhů své doby, kde vás na vločkách sněhu zahřeje nejen láska s nečekaným koncem.

Když se do čtení pustíte 15. prosince, kniha vás každý den zavede na to nejúžasnější místo a povypráví vám ty nejromantičtější příběhy až do Vánoc.

PROSINEC

Na ceduli pověšené na zdi vyskočilo další pořadové číslo. To, na které velká digitální obrazovka upoutala pozornost hlasitým zvoněním, bylo moje. Natěšeně jsem přešla k jednomu z oken, nad nímž blikalo číslo, které jsem pevně držela v rukou.

„Dobrý den. První třídou do Itálie, prosím.“

Podala jsem obálku paní za průhledným sklem přes vyříznuté okénko. Celou tu dobu, jak jsem netrpělivě čekala v dlouhé frontě, které se pošta v uspěchaných předvánočních dnech nevyhne, jsem mačkala v rukou bílou obálku s adresátem až v italském Assisi, o kterém jsem nikdy předtím neslyšela. Nedávno jsem u svých rodičů z vysoké skříně s policemi, na kterých byly naaranžované knihy z celého světa, vytáhla právě tu osudovou.

Starý zažloutlý román v italštině mě praštil do očí, jako by to byl prst osudu, který se mi snaží něco sdělit. Neuměla jsem italsky tak dobře jako moje matka, ale díky jejímu vytrvalému koníčku a jedné letní dovolené v Alpách jsem se něco naučila. Už delší čas jsem se po rozchodu s jistým maminčiným mazánkem, jinak než přátelsky, radši nesetkávala.

Ten darebák ve mně zanechal spoustu jizev, hlavně jeho panovačná matka v kroji. Chodila na každou mši v lidovém kroji a zpívala v kostele tak hlasitě, že je zázrak, že Ježíš nespádl z kříže a posvátná oplatka se sama nerozbila. Dokonce i při dnešní nedělní mši jsem musela snášet její falešný zpěv. Ne nadarmo se říká, že než si vezmete muže, musíte se podívat na jeho matku.

V ruce jsem stiskla obálku se dvěma vánočními přáními. Ve starém románu byla přímo z města Assisi zastrčená pohlednice a její rohy z dlouhé cesty z Itálie na slovenské Kysuce byly lehce roztřepené a vylišované. Na zadní straně bylo napsáno stručné přání k Vánocům a...

A věta, která mě přiměla stát dnes tady a poslat odpověď. Ten neznámý nechal obzvlášť pozdravovat *výjimečnou dceru*. To jsem měla být já. Moji rodiče nemají žádné další děti kromě mě, alespoň já o žádném jiném nevím.

No, nikdy nikdo mi tak lichotivý pozdrav nepředal. Kdo by to mohl být? Když jsem se zeptala své mamky na „zapomenutou“ zprávu pro mě, tak si to nepamatovala. Podle známky jsem si vygooglila, že pohlednice musela připutovat k mým rodičům nejméně před patnácti lety.

Toužila jsem zjistit, kdo mě pozdravoval a jak vypadá můj italský Shakespeare. Mé vánoční já se pustilo do romanticko-dobrodružné fantazie. Milovala jsem bílé Vánoce se všemi lidovými tradicemi. Tam na Kysucích, v domě mých rodičů, spolu s dědečkem a babičkou, se každý rok ctí a dodržují vánoční zvyky.

V tom období moje pohádková fantazie nezná hranice. Ale i bez dětských fantazií není náhoda, že v den mého odjezdu na dovolenou do zasněžených *italských* Alp jsem narazila na pohlednici z *italského* města Assisi zastrčenou v *italském* románu s názvem *Va' dove ti porta il cuore* – Jdi tam, kam tě srdce zavede.

Vánočně naladěná mysl nebyla schopna uvažovat racionálně. Jednoznačně to byl osud. Musela jsem tomu romantickému cititeli odpovědět, i když až po patnácti letech. Koneckonců, jsou Vánoce a já mu ráda pošlu stejně pěkný vánoční pozdrav na jeho adresu v Assisi s naší slovenskou lidovou krásou zvěčněnou na protější straně pohlednice. Aby si můj obdivovatel pamatoval, od koho ta pohlednice je, vložila jsem do obálky se slovenskou i tu jeho z doby před patnácti lety.

Prsty povolily, paní za okénkem vzala obálku a dost hlasitě orazítkovala známku na přímou linku až do Itálie. Na tváři se mi objevil ten nejdětštější, nejpotěšenější úsměv od ucha k uchu. V tu chvíli jsem se nemohla dočkat, až se po netradičních Vánocích v Alpách vrátím domů a asi najdu ve schránce rodičů dopis z Assisi.

Doufala jsem jen v jednu věc: že můj Shakespeare za těch patnáct let nezměnil adresu. To by byl pořádný zvrat v mých romantických představách o italském filmu se šťastným koncem.

„Všechno?“ Paní za oknem nervózně čekala na další pokyn, který nedostala. Znechuceně se podívala na šklebící se předvánoční dívku v předvánoční náladě. Přikývla jsem a rychle uvolnila místo dalšímu číslu v řadě, po kterém čekali nejméně dva tufty netrpělivých lidí.

Nirvana byla vymazána z mé tváře během vteřiny jediným zazvoněním telefonu. Věděla jsem, kdo mi volá. Mamka!

„Kde trčíš, děvče! Autobus odjíždí za pět minut. Řidičův nástup do autobusu můžu svým baculatým tělem zadržet nějakou tu minutu navíc ale moc ne.“

„Už jdu, na poště byla neuvěřitelná fronta,“ odpověděla jsem udýchaně a běžela do podzemního patra, kde se v bratislavském obchodním centru skrývá příšerné autobusové nádraží.

„Vánoce, co čekáš?“ povzdechla si matka do telefonu.

„Už vás vidím,“ ujistila jsem ji a musela jsem se v duchu zasmát, protože moje máma ve své plné velikosti XXL stála ve dveřích autobusu a táta předstíral, že ji nezná. Modlila jsem se aby řidič, který zavřel dveře za mými zavazadly, nebyl rychlejší než já. To by byla scéna!

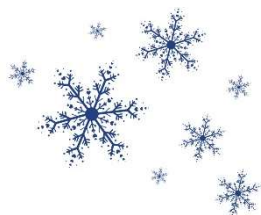
„Kde?“

„Tady, mami, napravo.“ Mávla jsem jí volnou rukou nahoru a ona ležérně ustoupila o dva kroky stranou, jako by se předtím k ničemu neodhodlávala.

Letos měla střelený nápad: Vánoce v Itálii. Vždyť jaké by to byly Vánoce bez sněhu?!

Autobus vyjížděl z největšího nádraží v hlavním městě přímou linkou na letiště ve Vídni. Chystali jsme se letět letadlem a strávit nejkrásnější období roku dovolenou na sjezdovce. Letos budeme na Vánoce v italských Alpách.

*Ciao, ciao, Kysuce! Benvenuti nelle Alpi!**

Jakmile jsme vystoupili z letadla, přitáhla jsem si lyžařskou bundu těsně ke krku. Foukal ten nejchladnější horský vánek, který nemáme ani

v našich Tatrách. V příletové hale v baru jsem měla s rodiči opravdu silné *ristretto* na stojáka.

Tělem se nám rozlil kvalitní kofein, který nám ve vteřině stáhl zorničky.

„Na tohle jsem čekala patnáct let,“ povzdechla si maminka, která miluje všechno italské. Hlavně kávu. Jak bylo v barech zvykem, postavili na pult malý hrnek jako pro panenky s ne víc jak polévkovou lžící kávy, kterou jsme do sebe ve stoje kopli, jako by to byla tatínkova poctivá borovička ze sklepa. Káva nás ale probudila skoro stejně.

„Holčičko moje, tady máš ubrousek.“ Mamka mi podala zmačkaný, možná už použitý kapesník. Otřela jsem si jím kapku krve, která mi tekla z nosu. V důsledku podtlaku v letadle mi během letu krvácel nos už třikrát.

„Kdy už si zajdeš na prohlídku k doktorovi?“ zavrčel táta. Párkrát mi promlouval do duše a já jsem ho pokaždé odbyla. Docela jsem chápala jeho rozhořčení nad mou lhostejností. Ale něco uvnitř mě mi říkalo, abych si utřela krev kapesníkem, počkala až přestane téct, a pokračovat v tom, co jsem dělala předtím.

„Dobře, dobře, po svátcích.“ Vystříhla jsem dětskou grimasu.

„To říkáš pořád,“ nedal se táta.

„Opravdu. Hned po návratu ti pošlu fotku z čekárny. Spokojený?“

„Jen aby!“ Výstražně zvedl prst.

I když mi už bylo osmadvacet, ten hubující prst ve mně dokázal vzbudit strach. To jsem mu však prozradit nemínila.

„A co dál, okouzlující průvodkyně?“ Táta vtiskl mámě jeden polibek na tvář.

„Vezmeme si taxíka až do Cortiny. Tam se ubytujeme a můžeme se jít toulat.“ Vzrušeně tleskala pyšná na své organizační schopnosti.

S rodiči jsme nikdy necestovali ze Slovenska dál než do České republiky. Naší jedinou zahraniční dovolenou byly letní Alpy v Itálii, když mi bylo třináct, a i tu pro nás detailně připravila cestovní kancelář, která nás pečlivě provázela na každém kroku.

Mamka však měla skutečně organizační talent. Výlety, ubytování a cestování, byť jen po Slovensku nebo v Čechách, vždy připravovala ona, a proto rodinné víkendy probíhaly v klidné a veselé náladě bez známých cestovatelských stresů.

Asi po hodině a půl taxíkem jsme míjeli krásné přírodní scenérie hor s modrými jezery.

„Parco Laghi Blu nalevo, moji drazí,“ oznámila naše okouzlující průvodkyně z Kysuc s nosem zaboreným do mapy roztažené na kolenou. „To bylo Mrtvé jezero a teď se podíváme na jezero Santa Croce na druhé straně.“ Zvedla hlavu a čekala na správný moment.

Zpoza zasněženého košatého lesu se nám naskytl úchvatný výhled z vysokého mostu dolů na široké jezero s dřevěnými loděmi a bílou dvojitou horou v pozadí. Cesta po horách Monte Toc, jak nás mamka cestou geograficky vzdělávala, zpříjemnila dlouhý čas v taxíku. Řeka, kterou jsme po silnici sledovali, nám zmizela z dohledu až po pár minutách, kdy taxikář sjel ze silnice a odbočil doleva. Máma souhlasně přikývla a ukázala mu, že kontroluje trasu, po které taxikář zřejmě jede. Pokud si to chudák neuvědomil díky mapě Dolomitů rozložené na dvou sedadlech, matčino kontrolní gesto mu to prostě ukázalo s plným počtem bodů troufalosti.

„A tady už se pyšní hora Antelano. Ach, to je nádhera!“ Svou roli slovenské průvodkyně v italských Alpách brala smrtelně vážně.

Musela jsem uznat, že dramaticky ostré vrcholky hor, které nás obklopovaly až do cíle, ve mně vzbuzovaly respekt a okouzující nádhru zároveň. Někde trčel kus skály, ale jinak byly kopce úplně pokryté tím nejčistším bílým sněhem.

„Tolik krásy!“ řekla jsem nahlas.

Z benátského letiště Marco Polo jsme se do Cortiny dostali za necelé dvě hodiny. V době, kdy jsme dorazili na místo, měl sníh namodralou barvu měsíce.

„Bravo!“ pochválila mamka taxikáře a táta jen flegmaticky zavrtěl hlavou. Pak nám ten tichý chlapík naučtoval částku, ze které mamka tak nadšená nebyla.

„Osmdesát eur?!“ Táta se k ní mrzutě naklonil a dal najevo své rozhořčení hlasitým šepotem, který vycházel z uzdy sebeovládání.

„Pš! Tiše!“ Máma se na taxikáře naposledy usmála se zaťatými zuby. „Autobusem by to bylo příliš komplikované a zdlouhavé. A co víc, dovezl nás do dvou hodin. Po patnácti letech jsme zpět v Alpách. Takže si můžeme dovolit vánoční svátky tak, jak mají být.“ Prsty pohladila tatínka po tváři a s nataženýma rukama nám konečně slavnostně ukázala náš domov na deset dní.

Precizní výběr nejkrásnější dřevěné chaty v tomto lyžařském středisku před námi dosud tajila. A dnes se na kopci nad námi pyšnila luxusní dvoupatrová chata s proskleným přízemím s krbem, ve kterém doutnal příjemný červenooranžový plamínek. Ale... Opravdu stoupá kouř do studeného vzduchu hluboko pod nulou?

Nejen hořící krb v přízemí ve mně vzbuzoval pochybnosti. V patře svítila dvě okna vedle sebe a přízemí bylo kromě svítícího krbu osvětleno tlumeným světlem stojatých lamp u oken, která sahala až k zemi.

„Jsi si jistá?“ zaváhal táta, jako by věděl, co se mi honí hlavou.

„Jsem si určitě jistá. Vidíte? To jsou služby! Připravili nám chatu, abychom se mohli ohřát hned ode dveří. Geniální! *Bravissimi!*“ Mamka

se rozplývala nad kulturními rozdíly a italskou důvěryhodností na rozdíl od naší vlasti. „A podívejte! Dveře nejsou zamčené. Venku nás nenechají zmrznout ani minutu navíc, než přinesou klíče. To by se u nás nikdy nestalo. Luxusní chata a bez zámku na čtyři západy. Jiný svět!“

„Opravdu, ale očividně někoho jiného,“ škádčila jsem ji, jakmile jsme všichni tři vešli dovnitř a zavřeli za sebou masivní dveře. Ve vyhrátém obývacím pokoji u krbu seděl starší pár a oba se zahřívali šálkem voňavého pomerančovo-skořicového čaje. Vyděšeně se na nás dívali.

„*Buonasera. Noi...*“ přijeli jsme ze Slovenska. Zde je naše rezervace na jméno Horníková. *Grazie*, děkuji za nádherné přivítání. *Davvero gentilissimi!*“ Máma udělala krok do prostoru s papírem přeloženým napůl v ruce. Starší manželé na nás dál zírali, jako bychom byly mátohy, kteří doprovázejí svatou Lucii a procházejí se doma v bílých šatech nočními ulicemi.

Maminka se zastavila a netrpělivě čekala a jednou rukou se nervózně drbala za uchem. „Soudím, že tuhle rezervaci asi nepotřebujete vidět. Pokoje jsou na...“

„Naopak, já ji vidět chci.“ Ze strany se objevil vysoký, štíhlý muž mého věku, s tmavým strništěm a delšími vlasy volně sčesanými dozadu. I ze vzdálenosti dvou metrů jsem viděla čáry podél širokého hřebene, kterým si tenhle roztomilý chlapík přesně česal ofinu, tuším, nejméně půl hodiny. Nelíbil se mi tón jeho hlasu. Cítila jsem v něm jakousi aroganci. A že na Slovensku takové služby nemáme... Ach, ta moje máma!

„Samozřejmě. *Certo, signore.*“ Podala mu vytištěnou rezervaci do ruky a vyčkávala spolu s námi.

Po dlouhé chvíli vzhledl a všechny si nás změřil očima. Neušlo mi, že s havraními vlasy vyčnívaly jeho jasně modré oči jako zrcadlové jezero uprostřed nejvyšších vrcholů hor. Napětí v jeho tváři se uvolnilo. „Mluví pravdu.“ Obrátil se ke starému páru u krbu.

„Co se děje, *Amore?*“ zeptala se paní, které mohlo být skoro sedmdesát.

„To nic, nonna. Vyřešíme to. Tato rodina má rezervaci na tuto chatu na stejný termín jako my.“ Obrátil pohled na mně a čekal na odpověď.

Vyřešíme to? Prokristapána, jak chce vyřešit fakt, že dvě rodiny, které se vůbec neznají, mají až do Vánoc zamluvenou stejnou chatu?!

„Zavoláme majiteli a ten jim najde náhradní ubytování,“ dodal, když od Horníkových nedostal odpověď.

On se asi zbláznil! Máme se stěhovat?! Co si takhle sbalit ten vypasovaný hrudník do italského kufru na kolečkách a vypadnout?

„Ukaž mi tu rezervaci, mami.“ Vstoupila jsem do prostoru mezi nimi a vytrhla mu nešťastný kancelářský papír z ruky. V hlavě jsem si několikrát poskládala větu, kterou jsem se chystala říct v italštině.

„Je mi líto, ale nikam nejedeme. Rezervace byla potvrzena před několika měsíci na jméno Horníková. Prosim, požádejte majitele o nějaké jiné ubytování pro VÁS!“

„Pro nás?“ Přistoupil o krok blíž a bezostyšně se dostal do mé intimní zóny, která se na veřejnosti s cizími lidmi zdvořile udržovala. „Asi jsi chtěla říct pro *vás*, hm?“ narážel na ne zrovna nejlepší výslovnost dvou podobných slov, ve kterých italští studenti často dělají chyby.

„Ne. Nechtěl jsem říkat NOI, ale *per VOI, signore*. Omlouváme se, nepředstavili jsme se.“

Na okamžik zaváhal, než se ve vší zdvořilosti představil: „Nicola.“ Podíval se mi do očí a zamračil se, protože ode mě očekával to samé a ta chvíle ticha mu začala být očividně nepříjemná.

„Zuzana. Příjmení nemáš?“ Popadla jsem plot z ostatního drátu, za kterým stál, a škádlila jsem ho.

V koutcích sebou škubl do hravého polovičního úsměvu. „Nico postací.“

„Já tomu nerozumím.“ Máma celou dobu luštila vytištěnou rezervaci, což nikomu v místnosti nedávalo smysl. „Všechno je tady. Měli jsme to potvrzené už v září, tak jak je to možné...“

Nico zvedl telefon a popošel o kousek s dál plynulou italštinou, kterou zasypával majitele na druhé lince otázkami. Zatímco telefonoval, já, máma, táta a Nicova babička a dědeček, jestli jsem správně pochopila slovo *nonna*, jsme na sebe nechápavě zírali.

Také trapné! Neskutečné!

Když Nico zavěsil telefon a předstoupil před nás všechny. Než daná slova vyslovil, zhluboka se nadechl.

„Cortina je známé alpské lyžařské středisko. Hlavně před Vánocemi. Mrzí mě to, došlo k chybě v rezervačním systému, ale horší zprávou je, že celý areál je v tuto chvíli plně obsazen.“

„Jak může být chyba v rezervačním systému?!“ Vztek ze mě vyletěl jako ohňostroj. Maminka se na tuto dovolenou těšila už od léta. Když si rezervovala chatu, o které nám nechtěla říct ani slovo, věděla jsem, že surfuje po ubytovacích místech, vaří a peče v kuchyni. Noviny nepochybně potvrdily její šikovné schopnosti v bookingu. Tak jsem nechápala, o jaké hloupé chybě v systému ten frajer mluví.

Odkašlal si. „Moje rezervace přišla poslední červnový den. Vaše prvního července. Rezervace na stejné dny nebyla aktualizována s prodejní stránkou, takže jste si mohli chatu rezervovat znovu. Je mi líto. Není to vaše chyba, bohužel se to stalo.“

„Stejně tomu nerozumím.“

Povytláhl obočí. „Jedna rezervace prošla. Chata však zůstala dostupná na webových stránkách. Přišla druhá rezervace a majitel zaregistroval jen jednu.“

„Ne tomu. Nechápu, proč bychom se měli spokojit s něčím náhradním. Jestli to není naše vina, proč se do Vánoc neodstěhujete vy?“ Soucitně jsem se podívala na starší pár. „Nic osobního, promiňte.“

Nico přenesl celou váhu na jednu nohu a zkřížil ruce na hrudi. S triumfálním, drzým výrazem ve tváři odůvodnil: „Vánoce. Hlavní sezona. Rezort je plně obsazen. Ještě něco?“

„To by stačilo. Kočku a myš máme i doma.“ Maminka zahodila tenký papír a rozhodla se, že věci vyřeší dospěláckým způsobem. „Už tak z toho mám tiky!* Pokud jsem to pochopila správně, resort je plně obsazen. Chybu v rezervaci bohužel nezměníme. A co nám majitel po telefonu navrhl?“

Nico se na mě naposledy sebevědomě ušklíbl a pak se plně věnoval mé matce, která chtěla zapektitou situaci vyřešit co nejdříve.

„Správně, *signora*.“

Máma se okamžitě začervenala.

„Pokud si nechcete zkazit dovolenou a Vánoce, jedinou možností je zůstat zde a užít si srdce Dolomitů v klidu a přátelství.“ Na zlomek vteřiny jeho oči zabloudily ke mně. „Chata je dost velká. Nahoře je další místnost, kde si s manželem můžete odpočinout po dlouhé cestě.“

„Jenom jedna?“ vstoupila jsem do jejich rozhovoru.

Nico se natáhl, aby vypadal ještě vyšší a sebevědomější. „Moji prarodiče spí ve vedlejším pokoji a další je na opačné straně.“

„Výborně!“ Chytila jsem se za držadlo kufru.

„Už jsem si vybalil, ale... O matraci se podělím se vši počestnosti.“ Znovu se podíval na matku a ta téměř okamžitě souhlasila s jeho ušlechtilým gestem.

Bylo jí jedno, že svou vlastní dceru vyhnala do jámy lvové. Představa, že bychom se měli vrátit tam, odkud jsme přišli, jí zatemnila mysl a souhlasila s nejhoupějším nápadem v dějinách popletených rezervací světa.

„Už bych se konečně rád natáhl. Kde je ten pokoj, miláčku? Zeptáte se ho italsky?“ Tatínek se také přidal na její stranu lodí. Zůstala jsem stát sama na druhém konci jako Rose na Titaniku.

„Tak už jdeme. Představíme se později, koneckonců jsme spolu na dovolené. Jsem strašně unavený.“

Rodiče šli nahoru po schodech s kufry do útulného pokoje, zatímco já jsem stála na stejném místě.

„Děkuji za návrh. Radši se vyspím tady na gauči,“ zavrčela jsem jako vyhubovaná holčička.

„To nebyl návrh. Řekl jsem, že se rád podělím o matraci, ne o své tělo, *bella*.“

Paráda! Aniž by se mě někdo ptal, začalo první dějství hry Kocourkova. A co dalšího mě po krátké pauze čeká?

Druhý dějství představení pokračovalo ještě toho večera. Rodiče se bez ostychu odebrali na noc do posledního volného pokoje nahoře s koupelnou. Zůstala jsem sama ve velké společenské místnosti.

V krbu sice doutnal oheň, ale v prostorné místnosti s vysokým stropem mi byla stále zima. Kožená pohovka byla studená a nepohodlná. Nebyl na něm ani jediný ozdobný polštář nebo teplá přikrývka. Nezbyvalo mi nic jiného, než vylézt po schodech a zaklepat na ty zatracené dveře. Vzhledem k tomu, že si pan Drzý sám přivlastnil největší pokoj s královskou postelí, jeden polštář a teplá perina mu budou pravděpodobně k ničemu.

„Rozmyslela sis to?“ Domýšlivě povytáhl obočí a ostentativně se rozhlédl po chodbě v patře, rozhlédl se napravo a pak nalevo.

Ach ano, ty namyšlenče! Všichni už spí. No nepřišla jsem strávit noc na společné matraci.

„Tam dole je zima, hm... *freddo*,“ snažila jsem se lámanou italštinou ospravedlnit svou pozdní návštěvu. Únava z cesty a pokročilá hodina se mě zmocnily dlouhými pažemi, takže ani to málo, co jsem díky mamince uměla italsky, se nedalo pořádně vyslovit.

„Můžeme i po slovensky,“ pousmál se. „Italsky se asi moc nedomluvíme.“

Asi po minutě ticha ho můj nechápavý výraz a očividné těžkosti zapojit v této hodině mozek přestaly bavit.